

Múseion

Zjistěte, jakou úlohu v řecké mytologii zastávala múza Kleió:

Pátrejte po významu řeckého slova „Museion“:

Hledejte, kde se v antické civilizaci nacházel nejvýznamnější „museion“ s bohatou knihovnou a zázemím pro vědce:

Zdroj: www.wikipedia.org

Cesta k dnešku

„Vlastenci! Ejhle, dávná žádost naše, zaražení společnosti pro zachování a zvelebení jazyka českého vyplněno jest. Pod křídlem mocným vysoké šlechty naší vzniká národní Muzeum, jehož hlavní účel jest zachování jazyka, zachování národu českého. ‚Ještě jsme národ,‘ jsou slova z osvícených úst vyšla. Ještě jsme národ!, ozývá se po všech končinách milé vlasti naší Čechie. S tichou a zatajenou bolestí nesli jsme posavad ten osud, že našemu národu a jazyku všechna vyšší učení zavřena byla, již jsme zkázy jeho želeli: ale nepojde, nikoli, nepojde. Již dobročinným Země Pána na své věrné Čechy ohlédnutím ozývá se milý náš jazyk na vyšších stolicích učitelských, již i v gymnáziích jeho zvuky slyšeti... Svatý budiž tento ústav národu... Buď nám založení národního Muzeum národní slavností: každý srdcem plesej, každý nějakou obět na oltář národnosti přinášej.“

(Josef Jungmann: Provolání ke vzniku muzea, 1818)

Zdroj: www.wikipedia.org

Zjistěte více informací o autorovi slavnostního provolání. O jakou osobnost se jedná? Čím se tento člověk proslavil?

Zamyslete se nad tím, co si od založení muzea (pozn.: pozdějšího Národního muzea) Josef Jungmann sliboval?

Objasněte, proč muzeum vzniklo „pod křídlem mocným vysoké šlechty naší“?

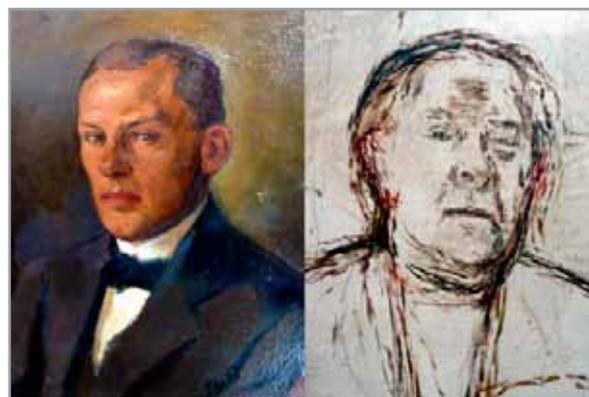
Navazující pátrání:

Hledejte na území dnešní České republiky stejné muzejní instituce (stavby), které jsou svým založením starší nebo podobně staré jako pražské Národní muzeum.

Ve vzpomínkách slánského rodáka

*„Našel jsem si půldne pro Národní muzeum, kde míjel jsem starožitnosti, desky kompakrát, malebně ozdobené seskupením husitských zbraní, a věnoval pozornost roztodivným živočichům přírodopisného oddělení, jež vytvořil dr. Antonín Frič, opicím, rajkám i kostře velryby, jež byla hlavní atrakcí ústavu, a také zbytku vyhynulého blbouna (dido inpectus). [...] Muzeum lákalo ještě knihovnou a otec doporučil mne Václavu Řezníčkovi, [...] jenž tam úřadoval a umožnil hochovi číst a prohlížet obrázkové časopisy přes nevůli mrzutého sluhy u vchodu a bručounství sluhy Zedwitze, o němž se říkalo, že je hrabě. [...] Z Národního muzea sestupoval jsem po monumentálním schodišti, kde byl tenkrát ještě připraven balvan soklu pro sochu svatého Václava (profesor Koula mně řekl, že byl odstraněn na přání arcibiskupa, protože schodiště nebylo by vhodné pro procesí).“
(Václav Vilém Štech: V zamlženém zrcadle)*

Portréty V. V. Štecha (1918 a kol. roku 1960)

Zdroj: www.pamatky.slany.cz

Uvedte, co všechno dospívajícího chlapce (před více než sto lety) zaujalo při návštěvě Národního muzea.

Osobnost V. V. Štecha (1885–1974)

*„Byla rozkoš poslouchat Štecha, když se rozhovořil o Itálii. Znal kdeco. Kdejaký kostel i kostelík a v římských svatých a světicích se vyznal možná lépe než vatikánský kanovník. Znal jejich podoby, ať už byli namalováni olejem na plátně, nebo zpodobeni v mozaice a v kameni... (...) Paměť pana profesora Štecha byla závratná. Až do pozdních svých let pamatoval všechno.“
(Jaroslav Seifert, Všecky krásy světa)*

